

(Jøegzvig, Maren Johanne)
En ny og sørgelig

Bise

om

Maren Johanne Jøegtvigs
Genrettelse,

der foregik den 11te Juni d. A. paa Hitteren.

Melodie:

Bee mig, at jeg saa mangelund. (315de Salme.)

Trondhjem, 1849.

Trykt og forlagt hos Thorkild Borg.

V box 1:4

1.

Det er forbi; hun har udstridt,
sin Synd hun maatte sone.
Hun angret har og hun har lidt
og staaer for Herrens Throne;
der finder hendes arme Sjæl
igjen den Ro og Raade vel
som den paa Jorden savned'.

2.

Det Mandag Morgen aarle var;
Hun laae i rolig Slummer,
og alt i Drømme Sjelen var
i Himlen uden Kummer.
Hun vaagned' uden Skjelven; thi
ved Bøn og Anger var hun fri
for Dødsfrygts Rædsel vorden.

3.

Og i den korte Alvorsstund,
der endnu stod tilbage,
hun bad med Hjerte og med Mund;
men yttred' ingen Klage.
Hun var vel bleg, men frygted' ei
at gaae den sidste tunge Bei
paa Jord til Retterstedet.

4.

Hun spurgtes om hun Kraft befad
til denne Bei at vandre,
hvad eller om hun kjøre bad,
som skeet var af Andre.
„Var Beien endog dobbelt lang
jeg fast dog vandre vil min Gang“,
saalunde da hun svarte.

5.

Paa Beien Gammel nu, og Ung
den Arme monne følge;
Hun standsed' tidt; den Gang var tung,
jeg vil det ei fordølge;
selv angerfuld, som hun var da,
hun skiltes maaskee nødig fra
den friske, grønne Sommer.

6.

Men vist med Gru hun saae igjen
det Sted, hvor hun sin Brøde
begaaet havde, og hvorhen
hun nu gif for at bløde.
Med Gru hun vistnok tænkte paa
den Kirkegaard, hvor Manden laae,
med hvem hun samles skulde.

7.

Da hun til Retterstedet kom,
der stod en talrig Skare;
men som en Kirke, der er tom,
saa stille Alle vare.
Da faldt den Arme ned paa Kne
og bad, -det var saa tungt at see,
imedens Præsten talte.

8.

Al, hendes Bøn kun kjender Gud,
som den alene hørte;
men hvad fra Præstens Mund gif ud,
hvert Sind og Hjerte rørte.
Paa Manges Kinder Taarer flød;
men hun, der stod saa nær sin Død,
ei Taarer fælde kunde.

9.

Paa Blokken nu hun lagde ned
 sit Hoved fast og rolig;
 ei langt derfra, men tæt derved
 laae hendes fordums Bolig,
 som nu hun skulde bytte bort
 med een meer skummel og meer sort
 end den, hun skjændet havde.

10.

Da blinkede det som et Lyn
 i Solens matte Straale,
 et Dieblif —det var et Syn,
 som Faa blot kunne taale—
 og Dren faldt, fra Kroppen skilt
 var Hovedet, et Liv, forspildt,
 gjengivet var sin Skaber.

11.

Men Alle vandred' bort med Gru
 fra Stedet, hvor hun døde,
 og kom medlidende ihu:
 Hun sonet har sin Brøde.
 Med Hænder foldede hun laae
 da Hoved skilt fra Krop man saae,
 som end hun vilde bede.

12.

Gud være naadig hendes Sjel,
 og Gud Enhver bevare
 ifra at vorde Syndens Træl,
 og fra dens lumske Snare.
 Vi ville Alle bede, at
 hun vaagne maa af Dødens Nat
 til evigt Liv i Himlen.